

Kina er stort og stærkt, det har især økonomisk magt. EU er interesseret i at handle med Kina, ergo indretter EU sin kinapolitik efter det kommunistiske Kina. Og det lille selvstændige demokratiske Taiwan udelukker og undertrykker man.

Og så siger hr. Jens Hald Madsen alligevel, at der er tale om et samarbejde i EU. Hvis det var et samarbejde, så havde Danmark da naturligvis sin frihed til at mene noget andet. Det er det jo ikke. Det er altså en union, der dikterer os vores udenrigspolitik. Og det er skammeligt, i betragtning af sagens indhold er det virkelig skammeligt.

Så vil jeg da også sige med hensyn til hr. Jens Hald Madsens tale om, at det med det, vi siger, kun kan ende med en militær konflikt. Sagen er jo altså, at der er i høj grad en forening, en forbindelse mellem de to former for Kina. Og hvis Kommunistkina, hvad guderne må håbe, styrtede, så var der forening.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Nu er det sådan set ikke, fordi det her skal udvikle sig til en EU-diskussion. Men jeg synes dog alligevel, det er utroligt, at hr. Jens Hald Madsen kan stå og sige, at hvis vi nu ikke var medlem af unionen, så ville vi slet ikke være i stand til at hjælpe Taiwan så godt, som vi gør nu. Jamen det er da at gøre sort til hvidt.

Forholdet er, at så kunne Danmark anerkende Taiwan, så kunne Danmark sige til alverden, hvad Danmark vil, om Taiwan. Nu er vi bundet til EU's etkinapolitik, det vil sige, at vi nu er totalt underlagt, hvad man bestemmer i Bruxelles. Og de har valgt at underlægge sig, hvad man bestemmer i Beijing.

Så siger hr. Jens Hald Madsen: Det er en dialog mellem de to Kinaer, der skal til. Det er jo meningsløst. Der er faktisk en dialog. Der begynder at blive mere og mere kulturel og økonomisk udveksling mellem de to Kinaer. Der er en positiv udvikling i den retning. Men når det drejer sig om det politiske og det nationalpolitiske, så er det nul fra Kommunistkinas side.

(Kort bemærkning).

Jens Hald Madsen (V):

Tillad mig at begynde bagfra.

Jeg vil gerne sige til hr. Jesper Langballe: Ih, hvor vi dog gungrer, sagde musen til elefanten, da de gik over hængebroen.

Altså jeg forstår virkelig ikke. Det, vi diskuterer her, er: Hvad er virkeligheden? Hvad er det, der er muligt, og hvad er det, der ikke er muligt? Står jeg her og forsvarer Kina? Næ. Hvad har jeg brugt hele talen på? At sætte pris på de frem-skridd, Taiwan har lavet. Og derefter stiller jeg op som borger i et demokratisk land, der er aktiv i internationale organisationer: Hvilke redskaber har vi til stede?

Og til hr. Keld Albrechtsen: Jamen det er så naivt. Havde hr. Keld Albrechtsen tænkt sig at gå sammen med hr. Jesper Langballe ned gennem gaden med et flag og sige, at nu er Taiwan uafhængig? Er det den måde, man gør det på? Hvad er reaktionen fra Kina så?

De eneste, vi kan bruge af de demokratiske værktøjer, er da at fastholde dialogen mellem Kina og Taiwan. Det er da at sørge for, at jo stærkere afhængighed de har af hinanden, desto større mulighed er der for forståelse for, at begge befolkninger får deres ønske opfyldt, at lægge pres på. Det er da de eneste værktøjer, vi har, medmindre hr. Keld Albrechtsen mener, at man vil have en konfrontation.

Det er da ikke så lang tid siden, at amerikanerne havde skibe nede ved strædet for lige at markere – markere – at der rent faktisk er en konflikt. Men er det det, man ønsker? Ønsker man en konflikt? Ønsker man, at hovedlandet Kina skal sige: Nu kommer vi med vores soldater? Ønsker man virkelig at stille den taiwanesiske befolkning i den situation, hvor de kan se, at det ser totalt håbløst ud? Det er vel egentlig ikke til gavn for Taiwan, men mere til gavn for Kina at føre den slags politik.

Kl. 17.15

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Hr. Jens Hald Madsen ser mig som en mus, der vil gungre på lige fod med elefanten. Det kompenserer hr. Jens Hald Madsen så for ved at gøre sig selv til en mus.

Jeg må sige, at jeg synes, der er noget utrolig ynkeligt ved det. Det er jo rigtig nok, at hr. Jens Hald Madsen har stået her og sagt alle de rigtige ting om Taiwan og om forholdet mellem Taiwan og Kommunistkina, men når det kommer til handling: Nej, så kan man ikke gøre noget, for EU har jo lagt sig fast på etkinapolitikken.

Jeg er fuldstændig enig med hr. Søren Krarup i, at det faktisk var det, man kaldte realpolitik under besættelsen. Dengang var det gamle, trætte politikere, der førte realpolitik. Jeg synes,